

РЕШЕНИЕ

№ 6880

гр. С., 16.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 167 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ

при участието на секретаря АЛБЕНА Н. КИТАНОВА
като разгледа докладваното от КРИСТИЯН Р. ТРЕНДАФИЛОВ Гражданско дело № 2***1110170467 по описа за 2*** година

Производството е по реда на чл. 422 ГПК.

Образувано е по искова молба, подадена от „Топлофикация С.” ЕАД, чрез юрк. А., срещу И. А. М., с която са предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК положителни установителни иски с правно основание чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал.1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че И. А. М. дължи на „Топлофикация С.” ЕАД следните суми: **2063,94 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 1.7.2019 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва от 18.01.2*** г. до изплащане на вземането; **274,73 лв.** - мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 10.01.2*** г.; **66,75 лв.**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 30.04.2022 г., ведно със законна лихва от 18.01.2*** г. до изплащане на вземането, както и **12,16 лв.** - мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.01.2020 г. до 10.01.2*** г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.01.2***г. по ч.гр.д. № 2659/2*** г. по описа на СРС, ГО, 167 състав.

Ищецът извежда съдебно предявените субективни права при твърденията, че е налице облигационно отношение, възникнало по силата на сключен с ответника договор за продажба на топлинна енергия при Общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ са обвързали потребителя без да е необходимо изричното им приемане, като в изпълнение на този договор е доставил за периода 01.07.2019 г. – 30.04.2022 г. топлинна енергия за топлоснабден имот, находящ се в гр. С., ул. „А.“ № 11, ет. 5, апартамент, която потребителят не заплатил в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, поради което изпаднал в забава. Ето защо моли съда да уважи предявените иски. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът, чрез адв. И., е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените иски по основание и размер. Релевира възражение за настъпила погасителна давност. Моли съда да отхвърли предявените иски. Претендира разноски.

Третото лице – помагач „Техем Сървисис” ЕООД на страната на ищеца не е взело становище по съществото на спора.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Предявени са за разглеждане по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК обективно кумулативно съединени положителни установителни искиве с правно основание чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

За уважаването на предявените по чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД искиве, ищецът трябва да установи по реда на пълното и главно доказване следните кумулативни предпоставки: възникването, съществуването, изискуемостта и размера на претендираните от него вземания, т.е. наличието на правоотношение между топлопреносното предприятие и ответника като потребител за продажба на топлинна енергия през исковия период, в т.ч., че ответникът е собственик на процесния недвижим имот; използването от ответника на претендираното количество топлинна енергия; стойността на топлинната енергия и изискуемостта на вземането.

Съобразно действащата през исковия период нормативна уредба - чл. 153, ал. 1 от ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда етажна собственост, присъединени към абонатната станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Следователно качеството потребител се свързва с принадлежност на вещното право на собственост или с ползването на имота.

От представените по делото доказателства се установява, че процесният имот е бил топлофициран, както и че сградата – етажна собственост, в която се намира този имот, е била присъединена към топлопреносната мрежа.

От представения по делото Нотариален акт за продажба на недвижим имот № ***, том 13-I, рег. № ***, дело № *** от ДАТА г., се установява, че на посочената дата И. А. М. придобила правото на собственост върху процесния недвижим имот, представляващ апартамент, находящ се в гр. С., ул. „А.“ № 11, ет. 5, със застроена площ от 47,01 кв.м., аб. № ***, инсталация *****. От представеното по делото удостоверение за идентичност се установява, че процесният апартамент със застроена площ от 47,01 кв.м. е идентичен с регистрирания в базата данни на ищеца апартамент № 23, находящ се на посочения адрес в гр. С., ул. „А.“ № 11. По делото не са налице доказателства за извършени разпоредителни сделки с имота преди или по време на процесния период. Отделно от изложеното, с определение от 28.03.2024г. в проведеното открито съдебно заседание, на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 ГПК, съдът е отделил за безспорно и ненуждаещо се от доказване в отношенията между страните обстоятелството, че И. А. М. е собственик на процесния недвижим имот, находящ се в гр. С., ул. „А.“ № 11, ет. 5.

На следващо място, от представената от ищеца молба-декларация за открий.не на партида, подадена на 19.03.1999 г. от И. А. М., се установява, че ответникът е отправил искане до ищеца за открий.не на партида на негово име за процесния имот, като е декларирал, че ще го използва за жилищни нужди, както и че домакинството му се състои от 2 члена. Това изявление представлява предложение за сключване на договор за доставка на топлинна енергия - арг. чл. 13 ЗЗД. След като ищецът, като доставчик на топлинна енергия за битови нужди, е приел отправеното към него през 2012 г. предложение на И. А. М., входил го е, продължил е да доставя топлинна енергия до процесния апартамент и да издава фактури на посочения в заявлението абонатен номер, то следва да се приеме, че е сключен с ответника облигационен договор при Общи условия за ползване на топлинна енергия за жилището. Това договорно правоотношение е продължило да съществува и за исковия период, поради липсата на доказателства, че тази облигационна връзка е била

прекъсната по-рано. Отделно от това, следва да се отбележи, че на представения и неоспорен по делото Протокол от проведено ОС на ЕС от 26.09.2002 г. ответникът се е подписал като собственик на процесния апартамент с аб. № *** (л.13 от делото). Само за пълнота следва да се отбележи, че е неоснователно релевираното за пръв път в хода на устните състезания възражение на процесуалния представител на ответника, че не било доказано претендираните от ищеца суми да се отнасят за имот, собственост на И. М., тъй като представеното от ищеца удостоверение за идентичност нямало никаква доказателствена стойност. В този смисъл следва да се изясни, че частните свидетелстващи документи са годни доказателствени средства - допустими според процесуалния закон. В ГПК са разписани текстове, с които се определя задължителната за съда доказателствена сила на определени видове документи, която се разпростира до обема, който ѝ дава законодателят. Във всички други случаи, доказателственото значение на документите се преценява от съда по вътрешно убеждение и с оглед на всички обстоятелства по делото. Това, че частните документи нямат обвързваща съда доказателствена материална или формална доказателствена сила, не значи, че не могат да служат като доказателство (в този смисъл е Решение № 115 от 21.02.2024 г. на ВКС по к. гр. д. № 4362/2022 г. и др.). Ето защо, въз основа на съвкупната преценка на доказателствата по делото следва да се приеме, че ответникът И. А. М. е потребител на топлинна енергия по договорно правоотношение с ищеца за исковия период. В този смисъл доказано е основанието (източниците) на вземанията, предмет на предявените по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК установителни искиове.

Съгласно чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР (писмена форма на договора не е предвидена). Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите – чл. 150, ал. 2 от закона. В случая е несъмнено, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани. По делото не са релевирани твърдения, нито има данни, че ответникът е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ. Поради изложеното, настоящият съдебен състав приема, че между ищеца и ответника И. А. М. са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения.

Относно сумата за услугата дялово разпределение на топлинна енергия следва да се отбележи, че същата е отделно посочена като дължима главница в заявлението по чл. 410 от ГПК, като всички дейности и обществени отношения, свързани с топлоснабдяването, са регулирани от секторното законодателство в областта на енергетиката, което обуславя и особеностите на възникването и осъществяването на услугата по дялово разпределение на топлинната енергия. Разпоредбата на чл. 139, ал. 2 ЗЕ (редакция, изм., ДВ, бр. 74 от 2006 г., бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) възлага отговорността за извършването на дялово разпределение на топлинна енергия само на топлопреносните предприятия, като те могат да извършват дейностите по дялово разпределение самостоятелно или чрез възлагане на търговците, вписани в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Начинът на определяне на цената за услугата "дялово разпределение на топлинната енергия" е точно определен в ЗЕ – съгласно чл. 139в, когато топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия не са регистрирани по реда на чл. 139а, те сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б (при Общи условия), в който се уреждат цените за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, които се заплащат от страна на потребителите към топлопреносното предприятие, а след това – от топлопреносното предприятие към търговеца, осъществяващ

дялово разпределение на топлинна енергия. От представения по делото договор между етажната собственост и третото лице-помагач и общите условия на ищеца се установява вземането за цена на услугата дялово разпределение, която е извършена за процесния период, видно от представените по делото документи за главен отчет и изравнителни сметки.

Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите (чл. 142, ал. 2 ЗЕ), като според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти. В случая етажните собственици на процесната сграда са възложили извършването на индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода на „Техем Сървисис” ЕООД.

Установено е въз основа заключението на вещото лице по допуснатата и изслушана в настоящото производство съдебно-техническа експертиза, което при преценката му по реда на чл. 202 ГПК следва да бъде кредитирано, че: през исковия период в имота на ответника е имало 3 броя отоплителни тела с монтирани ИРРО с дистанционен отчет в помещения: стая, кухня и баня, като показанията на уредите с дистанционен отчет не се нанасят на хартиен носител, а същите фигурират в изравнителните сметки, представени на вещото лице; през процесния период ТЕ за отопление отдадена от сградната инсталация е изчислявана по формула, приложена в съответната наредба върху пълната отопляема кубатура 203 куб.м., съгласно списък с разпределение на кубатурите в сградата, представен на вещото лице; за исковия период няма изчислена ТЕ за отопление на общи части; за целия исков период в процесния имот не е осигурен достъп за отчет, за което са били съставени констативни протоколи от 18.06.2020 г., 27.06.2020 г., 24.05.2021 г., 03.06.2021 г., 25.05.2022 г. и 28.05.2022 г. (представени на вещото лице), поради което за трите отчетни периода имал служебно изчислена топлинна енергия за битово горещо водоснабдяване (БГВ) за 1 брой потребител, при служебно определен разход 140 литра на денонощие за един потребител; технологичните разходи в абонатната станция са приспаднати от топлофикационното дружество; топломерът е преминал метрологична проверка през 40 месеца, вместо през 24 месеца, но при проверките на същия не са констатирани отклонения извън допустимите стойности.

На следващо място, по делото е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ответникът не е заплатил на ищеца претендираните с исковата молба суми.

По отношение на размера на действително потребеното количество топлинна енергия за процесния период следва да се посочи, че съобразно заключението на вещото лице по допуснатата СТЕ, същият възлиза на 2013,31 лв., вместо претендираните от ищеца 2063,94 лв., поради което настоящият съдебен състав приема, че дължимата от ответника главница за ТЕ за процесния период възлиза в размер на 2013,31 лв., както и сумата от 66,75 лв., представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 30.04.2022 г., ведно със законната лихва върху главниците от датата на заявлението по чл. 410 ГПК – 18.01.2*** г. до окончателното изплащане на сумите.

При положение, че претендираните от ищеца вземания са установени в горепосочените размери, следва да бъде разгледано наведеното от процесуалния представител на ответника правопогасяващо възражение за изтекла погасителна давност, по което съдът приема следното:

Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ВКС, ОСГТК, задълженията на

потребителите на предоставяните от топлофикационните дружества стоки и услуги са за изпълнение на повтарящи се парични задължения, имащи единен правопораждащ факт - договор, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите им са изначално определяеми, независимо от това дали отделните плащания са с еднакъв или различен размер, поради което същите се погасяват с изтичането на тригодишен давностен срок - арг. чл. 111, б. "в" ЗЗД, както и лихвите за забава. Срокът в настоящия случай е бил прекъснат с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК на 18.01.2*** г., от която дата установителният иск се счита предявен - арг. чл. 422, ал. 1 ГПК и чл. 116, б. "б" ЗЗД.

За процесния период са приложими Общите условия, одобрени с решение № ОУ-01/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал. 2 от тези ОУ клиентите са длъжни да заплащат месечните вноски в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно, към датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 18.01.2*** г. се явяват погасени по давност вземанията за периода от 01.07.2019 г. до 30.11.2019 г. включително. Вземането за цена на доставена топлинна енергия за м.12.2019 г. е възникнало 45 дни след изтичане на периода, за който се отнася, поради което предвид датата на подаване на заявлението – 18.01.2*** г. давността за него не е изтекла.

Ето защо, в настоящия случай извън погасителната давност е вземането за цена на доставена топлинна енергия за периода 01.12.2019 г. – 30.04.2022 г. От заключението на вещното лице по допуснатата и изслушана в настоящото производство съдебно-техническа експертиза се установява, че дължимата от ответника сума за доставена и незаплатена топлинна енергия за периода 01.12.2019 г. – 30.04.2022 г. възлиза в общ размер на **1827,35 лв.**, поради което до този размер предявеният иск за главница за топлинна енергия е основателен, а за разликата до пълния претендиран размер от 2063,94 лв. следва да бъде отхвърлен. На следващо място, въз основа на съвкупната преценка на доказателствата по делото е доказано предоставянето на услугата дялово разпределение, както и че нейната стойност за периода от 01.12.2019 г. до 30.04.2022 г. възлиза в общ размер на **66,75 лв.**

По иска с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

За процесния период са приложими Общите условия, одобрени с решение № ОУ-01/27.06.2016 г. на КЕВР. Съгласно чл. 33, ал. 2 от тези ОУ клиентите са длъжни да заплащат месечните вноски в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно при действието на горепосочените Общи условия задълженията за заплащане на стойността на доставената топлинна енергия възникват като срочни - 84, ал. 1 ЗЗД (т.е. не е нужно кредиторът да отправя покана за изпълнение до длъжника).

Съгласно разпоредбата на чл. 119 ЗЗД, с погасяването на главното вземане се погасяват и произтичащите от него допълнителни вземания, макар давността за тях да не е изтекла.

Лихвата за забава върху главното вземане за топлинна енергия в установения общ размер от 1827,35 лв., определена от съда по реда на чл. 162 ГПК, възлиза в размер на **243,23 лв.** за периода 15.09.2020 г. - 10.01.2*** г., до която сума предявеният иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД следва да бъде уважен, а за разликата до пълния предявен размер от 274,73 лв. следва да бъде отхвърлен.

По отношение на цената за услугата дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл. 84, ал. 2 ЗЗД. По делото не са представени доказателства за отправена и получена от ответниците покана за плащане на това задължение от дата, предхождаща подаването на исковата молба, поради което акцесорните претенции в тази част се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По отношение на разноските:

При този изход от спора, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца следва да бъдат присъдени своевременно поисканите разноски в исковото и заповедното производство (предвид т. 12 от ТР 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС следва да се постанови осъдителен диспозитив за разноските в заповедното производство). Ищецът е сторил разноски, както следва: 98,35 лв. – за държавна такса и възнаграждение за юрисконсулт в заповедното производство, 184,20 лв. – държавна такса в исковото производство, 350 лв. – депозит за СТЕ, като претендира и юрисконсултско възнаграждение в исковото производство, което съдът определя в размер на 100 лв., или общо 732,55 лв. за заповедното и исковото производство. Намалени съразмерно с уважената част от исковете, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в общ размер на 647,63 лв.

Процесуалният представител на ответника претендира разноски за адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 ЗА. В разглеждания случай по делото е представен договор за правна защита и съдействие, в който страните по изпълномощителната сделка - ответникът, от една страна и адвоката, от друга страна, са направили съвпадащи изявления, че правната помощ се предоставя като безплатна поради това, че ответникът е в затруднено материално състояние - чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА. Според правилата на чл. 78, ал. 1, ал. 3 и ал. 5 ГПК, страната следва да бъде компенсирана за реално извършените разноски по спора за един адвокат, каквито при безплатната правна помощ безспорно няма - поради което и в хипотезата на чл. 38, ал. 2 ЗА възнаграждението се присъжда на процесуалния представител, а не на страната, в чиято полза е разрешен спора.

В Определение № 50015 от 16.02.2024 г. по т.д. № 1908/2022 г. по описа на ВКС, I т.о., е прието, че Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения не съответства на правото на ЕС, поради което не следва да се прилага. Посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в НЗПП, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

Предвид гореизложеното, като взе предвид: вида и обема на осъществената правна защита; липсата на фактическа и правна сложност на спора; проведеното едно открито съдебно заседание, настоящият съдебен състав приема, че на процесуалния представител на ответника следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лв. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК, съразмерно с отхвърлената част от исковете, на процесуалния представител на ответника се следва адвокатско възнаграждение в общ размер на 46,36 лв.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 149 ЗЕ вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че И. А. М., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „А.“ № 11, ет. 5, ап. 22, дължи на „Топлофикация С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.„Я.“ №23Б, следните суми: **1827,35 лв.** - главница, представляваща стойност на доставена топлинна енергия за периода от 01.12.2019 г. до 30.04.2022 г. в топлоснабден имот, представляващ апартамент със застроена площ от 47,01 кв.м. по документ за собственост, находящ се в гр. С., ул. „А.“ № 11, ет. 5; **243,23 лв.**, представляваща обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2020 г. до 10.01.2*** г., както и **66,75 лв.** – главница, представляваща цена на извършена услуга дялово разпределение за периода от 01.12.2019 г. до 30.04.2022 г., ведно

със законната лихва върху всяка от главниците, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – 18.01.2*** г. до окончателното им изплащане, за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 25.01.2***г. по ч.гр.д. № 2659/2*** г. по описа на СРС, ГО, 167 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** исковете, както следва: за установяване на вземане за главница, представляваща цена на топлинна енергия за разликата над уважения размер от 1827,35 лв. до пълния предявен размер от 2063,94 лв. за периода 01.07.2019 г. – 30.11.2019 г.; за установяване на вземане за мораторна лихва върху задължението за доставена топлинна енергия за разликата над уважения размер от 243,23 лв. до пълния предявен размер от 274,73 лв. и изцяло за сумата от 12,16 лв., представляваща мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода от 31.01.2020г. до 10.01.2***г.

ОСЪЖДА И. А. М., ЕГН *****, с адрес: гр. С., ул. „А.“ № 11, ет. 5, ап. 22, да заплати на „Топлофикация С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.„Я.“ №23Б, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **647,63 лв.** – разноси за исковото и заповедното производство пред СРС, съразмерно с уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „Топлофикация С.“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр.С., ул.„Я.“ №23Б, да заплати на адв. В. Б. И., с адрес на упражняване на дейността: гр. С., пл. „Р.Д.“ № 4, ет. 1, ап. 1, сумата в размер на **46,36 лв.**, представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на основание чл. 38 ЗА, съразмерно с отхвърлената част от исковете.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач „Техем Сървисис“ ЕООД.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____